

I. felvonás

Az Elfeledett Háború

12. fejezet

Az Álmok
Mezején

Fullasztó füst és ádáz lángnyelvek borítottak mindent. Rya egyre csak hullatta a sós könnycseppjeit a megtettesült gonosz, Darth Xesh felett. Sosem hite volna, hogy ez lesz az első cselekedete, mikor egy olyan személlyel kel végeznie, ki ténylegesen is rászolgált a végzetére. Ám ő még is sajnálta az esetet, nem azért, mert élve akart a sithet. Hanem annak nyomán, hogy épp neki kellett megtennie, ráadásul hidegvérrel, egy kegyelemért esedező ellenfél ellen. Ebben nem volt becsület.

S ha egy szilaj kardcsapással szelte volna ketté a férfit, két vörös sugáruhatag közt, akkor még el sem szomorodott volna a fejlemények láttán. Ehelyett menten a mestere, Hans felé szaladt volna, hátha még életben van. Hátha még megmentheti.

Neki azonban semmit sem kellett tennie.

A férfi magától is feltápáskodott a talajról, fájdalmasan fogva az állkapcsát, és ekképp fájlalva minden egyes porcikáját. Bár az meglepte, hogy még felkelhetett,

- Apám... ez aztán rendesen elhúzta a nótámat – jelentette ki vegyes érzelmekkel, miközben észrevette a környezetét. Egyszerűen el sem hitte a látottakat, hogy is vélhette volna valóságnak a lehetetlent? Elvégre a pillanatban, mikor az érdes ököl hatására minden elsötétedett, úgy vélte, a sith ízekre szedi majd Ryát. Erre a lány ott guggolt, hevesen csorgatva a könnyeit egy megcsonkított testre, Xesh fénykard szabdalta mellkasa felett. – Te szent Erő... ezt meg hogy csináltad?

- Mester... te élsz? – vált kérdővé a lány elkeseredett tekintete. Hans ekkor odalépett hozzá, majd leguggolt mellé. Az érdes, vér borította kezeivel letörölgetve a lány sós könnyeit. – Én... én megöltem. Nem tehettem mást.

- Tudom, hát persze, hogy nem. Azt hitted, mindent ellepnek a birodalmiak, és te mindkét esetben meg fogsz halni. Egyetlen esélyt láttál a galaxis és a nővéred megmentésére, és megragadtad. Ez még nem bűn, bár ezzel az emberrel még a kerékbe törés sem lenne az – ekkor olyan megnyugtatóan próbált hozzászólni, amennyire csak a fájdalma, és a hiányzó fogai engedték. – Figyelj, te helyesen cselekedted. Ezt bárki más megtette volna helyetted, sőt, ez a felnőttség része. Minden nagy harcos számára eljön a nap, mikor hidegvérrel kell cselekednie a többség javáért. De ettől még egyikük sem lesz gonosz, sokkal inkább csak emberibb – bár ez nem sokat hatott a twi'lek lelkére. De legalább elapadtak a bús könnyek.

- De miért csak azt hittem? Hiszen mindenütt...

- Nézz csak oda! – mutatott a folyosó hiányzó oldala felé a férfi, és a dolgok csakhamar világossá váltak a lány számára, akár a nap üde fénye. Most már tisztán látta az odafentről érkező köztársasági hajók sokaságát. S a megannyi a talajszinten előre törő bátor katonát. Nem levesztették, hanem megnyerték a csatát.

- Akkor ebben is hazudtál... azt akartad, hogy megöljem... – reszketett bele Rya az igazságba. Hirtelen az egész világ forogni kezdett körülötte. Ismét olyan naiv volt, hogy szinte gondolkodás nélkül bedőlt a legegyszerűbb átverésnek.

- Xesh akarta, hogy reményvesztve gyere ide. De ő már meghalt, nincs többé.

- És ha mások is parancsolnak neked? Többé már nem bízhatok benned – szögezte le az immár teljesen nyilvánvalót. Hisz harmadszor tette lóvá az, kiben még az életénél is jobban bízott. Ha valóban ennyire hülye, jobb, ha egy szavát sem hiszi el.

- Nos, ezért kell megtenned még egy utolsó dolgot, mielőtt lezárnak tekinthetnének az egészet – ekkor a férfi vártalanul a kezébe vette a fényszabályját, majd a lány még mindig remegő markába nyomta azt. – Fogd ezt, és vidd le ennek a mocskoknak a kardjával együtt! Shae tudni fogja, hogy mit jelent. Sőt, ha azt mondod, te magad öltél meg, azzal bárki meggyőzhető.

- Hazudjak...? De miért, hiszen még visszajöhetsz – hebegte Rya hitetlenkedve.

- Attól tartok, számomra már nincs visszaút. Ahogy mondtad, többé már nem bízhatunk meg egymásban, ezt az egy dolgot kivéve. Ha feladom magam, és nem lőnek le azonnal, akkor sem bizonyíthatom be az ártatlanságomat. És mégha a legjobb eredménnyel is zárulnak a kihallgatások – amik nem fognak – akkor sem mohatom le magamról a szégyenemet, nem teljes egészében. Hidd el, ez az egyetlen megoldás. Te elindulsz az első, én pedig a hátsó kijárat felé, és többé sosem látjuk egymást. Miattam nem kell aggódnod, jól tudom álcázni magam.

- De mihez fogsz kezdeni? Úgy értem... ez volt az életed.

- Gondolom, elutazok pár rég látogatott, kedves helyre. Megismerem a helyi kávéház vendégszeretőit, és mivel már nem kötelez majd az esküm, még a nők által táplált vágyaimat is kiélhetem majd. Tulajdonképpen habzsolhatom majd a kalandorlétet, egyik szerelembe eshetek majd a másiból, ráadásul minden ellenségem halottnak hisz majd, kivel meggyűlhetne a bajom. Szóval egyet se félj, kicsi, én elleszek. Csak az a kérdés, te tartod-e a hátad a végakaratomként?

- Mindenképpen, mester... és ég veled.

Ekkor hirtelen, mennydörgésként hasított bele az ébredés megnyugtató tudata. Bár beletelt egy kis időbe, mire rájött, hogy hol van, s legfőképp miért, de a meleg étel friss illata hamar helyre rakta az eszét. Szépen, kecses mozdulatokkal kelt fel a függőágyról, melyen váratlan módon elszenderedett, s az egész éjszakát ott töltötte. Mostanra már tudatosult benne, hogy az imént látottak egy álom részét képezték, egy meglehetősen nagyszabású álomét. Ebben a döbbenetes cselekményben minden lezajlott már, csak épp hónapokkal ezelőtt, ami oly messze volt már.

Azóta már minden állandósult az életében, megszűnt a folytonos harc, és az állandó menekülés. Mint kiderült, az Alderaan egyáltalán nem volt olyan hely, mint azt Sotha mester leírta, hanem sokkal, de sokkal csodálatosabb annál. A legvadabb ábrándjaiban sem merte volna magát ideképezni, s mégis ez lett a valóság.

A fákon csiripelő madarak, az enyhe, lágy szellő által fújta falevelek, melyek az ősz minden árnyalatát idézték, csodás tájképet festettek a vad mezőknek. Szinte nem is volt erdő a környéken, egyetlen hatalmasat kivéve, ahonnan szinte véget nem érően záporozott a talajra a szemet gyönyörködtető avar. A szilaj mezőkön bőszen legelésző, hatalmas, békés állatok már csak megszínesíthették a tökéletest.

Most is azon kapta magát, hogy a káprázatos, fehér falak és kékesen ragyogó ablakok által övezett ház konyhája helyett ismét megakadt a gyönyörű erkélynél, melynek a korlátján támaszkodva, akár órákig is képes volt gyönyörködni mindebben. Sokszor el sem hitte, hogy ilyen jó fordulatot vehetett az élete. Pláne azok után, amik történtek vele. Hiszen ott volt Sigil, Xesh, a megannyi ádáz birodalmi, valamint Zaelon

aljas mesterkedése. De végül csak itt kötött ki, ezen fényűző helyen. S mi tagadás, a fehér selyemruhájában, a festői tájképet szemlélve gyakorta úgy érezte, mintha csak egy hercegnő lenne. Persze, mint mindig, ott volna a másik oldal is.

- Rya, már felkeltél? – törte meg a csendet Shae fiatalos hangja. – Miért nem jössz be, H8 már csinált neked reggelit is. De nem is akármilyet!

Ennek hallatán hamar felpattant a korlát mögül, és menten a konyha felé vette az irányt, ahol a szokásos, bőrelemekkel díszített szövetroháját viselő mestere széles mosollyal az arcán fogadta, bár az a fránya droid sehol sem volt. Shae bizonyára beparancsolta egy másik helyiségbe, hogy négyszemközt beszélgetessenek. Venn már nyomban aggódni is kezdett emiatt, hisz ilyenkor mindig is a szomorú, mintsem a boldog dolgokról volt szó. Ezért is történtek négyszemközt ezek a beszélgetések.

- Mi történt? – fordította a nő felé kérdően a tekintetét.

- Előbb egyél, eztán megbeszéljük – próbálta valahogy jóllakott állapotba csalni a twi'leket, akkor kevésbé szeret visszafeleselni. Igazság szerint erre még néhányszor került sor az ittlétük folyamán, de ebből is kiismerte a helyzetet.

- Nem vagyok éhes – rázta a fejét a lány, mialatt egyre kerekesebb szemekkel bámulta a mesterét. Shae kénytelen volt belátni, hogy Rya legvadabb énjével kell, hogy szembenézzen, amely eddig nem volt túl terhes számára, hisz ilyesfajta dolgokról még nemigen akadt szó erre felé. – Szóval, mi az?

A legtöbb nézeteltérés a puszta véletlenekből, a mester és tanítványa közt folytonos különbségekből adódtak, melyek időről-időre minden mester és tanítványa esetében előfordulnak – látta volna a nő, hogy mi zajlott Myra és a növendéke közt, mikor az ifjúhölgy megelégedte a folytonos szabályok betartását, valamint a szigorú elvárásokat – de ez, ez valami teljesen másról szólt.

Rya ezt semmiképpen sem hagyja annyiban két haragos félmondat, valamint a szobájába húzódása után, s nem fog bocsánatot kérni a gyerekes viselkedéséért fél óra elteltével. Tán el sem kellene mondani neki, akkor minden a régiben maradhatna.

De akkor is rájönne, csak némi idő elteltével.

- Hát jó... – sóhajtott fel a nő. – Emlékszel még arra, amikor idekerültél?

- Igen, az volt az életem egyik legboldogabb napja, miért? Csak nem tettem valami rosszat? – próbálta az általa látott egyetlen ok felé terelni a szót. Mert egyáltalán nem arra mentek a szavak, mint amikor kint hagyja a szennyest, vagy nem takarít fel.

- Tudod, nem minden úgy történt, ahogyan akkor elmondtam neked – a lány nem felelt, csupán egyre kérdőbben meresztette felé a halványkék szeméit. – Ha jól emlékszel, akkor még azt mondtam, hogy az ittléted a fejlődésed részét képezi.

- Igen, emlékszem. Szerinted túl sok rosszban és nyomorban volt már részem ahhoz, hogy ne romoljon meg a lelkem, mivel a jedik általában nem önmagukért, hanem másokért küzdenek, de én állandóan a saját túlélésemért cselekszem – persze eben fabatkányi igazság sem bolt, hisz Annie és a galaxis minden, csak nem önmaga, viszont Shae azóta sem tudja azt a bizonyos történetet. – Ezért ide hoztál, hogy békét és harmóniát is leljek az Erőben, hogy megtapasztaljam a jó és a becsületes életet. És ezért... ezért mindörökké hálás leszek – hiszen számára nem létezik ennél

csodálatosabb hely, a képzése mellett itt ténylegesen is élvezheti az életet, ahelyett, hogy egyik napról a másikra vergődne.

Ráadásul a tanítás sem bizonyul olyan megerőltetőnek.

A legtöbb esetben a meditáció – mely néha mély álommal végződött –, jelentette a dolgok kulcsát, ezáltal is kiterjesztve az Erőben lakozó képességeinek a korlátait. Erre, valamint a vívásra külön gyakorlóterem is szolgált, melyekben gyakran vívhatott meg a mesterével. Igazi fénykarddal, ami azt illeti. Emellett voltak bizonyos dolgok, melyeket csak a mellettük elterülő erdő mélyén, az azokat járó, vérengző fenevadak közt intézhetett el. Ezek összességében alapos tanulási lehetőséggel szolgáltak egy padawan számára, de neki már nem jelentettek valódi kihívást – ki képes volt leszámolni Darth Xesh-el, miért ne tudná egy jókor szőrmerengetegét is?

Az egész mindössze arra volt jó, hogy ne tunyuljon el a kényelemben, hanem folyamatosan harcedzett, az ereje legjobbjában lévő harcos lehessen. Szabadidő szempontjából a nap javarészét még így is arra költötte, amire akarta, és ezért is szerette ennyire ezt a helyet. Itt bőven akadhatott öröme, ahelyett, hogy korgó gyomorral leshetné a homoktengert. Ráadásul úgy vélte, már nem is kell tanulnia a harc terén, hogy lovag lehessen. Hisz, amit ő tett, az meghazudtolt szinte bárkit.

Tán maga Zaelon Khar mester sem csinálhatta volna jobban.

Ryának valóban már csak a türelmességre és a bölcsességre kellett rálelnie, melyre ennél nem is akadhatott volna tökéletesebb hely. Ezért sem értette, hogy mire akar kimenni ez a párbeszéd.

Csak nem el kell mennünk... ilyen hamar?

- Az az igazság, hogy egyáltalán nem ezért hoztalak ide – nyögte ki végül Shae.

- Hogy érted ezt? De... *ugye még maradhatunk?* – próbálta hozzátenni a szavakat, melyek menten megfordították a párbeszéd menetét. De a nő félbeszakította.

- Zaelon mester és a többiek azt akarták, hogy zárjunk ki a Rendből. Egyedül az állította meg őket, hogy éppen akkor számoltál le a galaxis legádázabb gyilkosával. Azt hiszem, egy emberöltőn át acsarkodtak volna a rosszabbnál rosszabb lehetőségek közt, ha én nem állok ki melletted. Sok javaslatot felvettem, de csak egyet fogadtak el: a gondjaim alá helyeznek, és én egy olyan helyre viszlek, ahonnan a létező legkisebb beleszólásod sem lesz az eseményekbe. Igyekeztelek egy kellemes helyre vinni, ahol legalább jól érezheted magad egy bizonyos szinten.

- Tehát, elméletileg egy hős vagyok, de gyakorlatilag egy száműzetett?

- Így is mondhatjuk, de számomra... mindig is egy hős leszel. Meg kell értened, hogy ez nem az én döntésem volt, én csak segíteni próbáltam. De csak ennyit tehettem. Esetleg, ha megkérem rá a többieket, máshová is elemhetünk majd, de csak akkor, ha alaposan meghúzzuk magunkat az ottlétünk alatt. Attól tartok, Revan ellen már sosem küzdhetsz, és tudom, hogy mennyire fontos lenne neked. De meg kell értened, bármennyire is viseled a szíveseden a galaxist... csak ennyit tehetél.

- Na és? – kérdezte a lány meglepetten. *Hol ebben a keserűség, vagy épp a bánat?*

- A lényeg az, hogy itt előreláthatóan itt kell maradnod, egy nagyon hosszú időre – próbálta valahogy nyugtatni, értetlenül állva a reakciója előtt, hiszen bármi is mutat, biztosan tombolhat legbelül. *Vagy talán mégsem?*

Shae számára csak akkor esett le mindez, mikor ennek hallatán Ryát olyan öröm fogta el, hogy nem is tudott mit kezdeni magával. A létező legkézenfekvőbb dolgot tette, odaszaladt a nőhöz, s szorosán átölelte.

Oly boldog itt, mint soha életében.

- Én sosem akarok elmenni... ez egy csodálatos hely – motyogta alig érthetően.

- De... többé már nem akarsz harcolni a jóért, a szabadságért? – értetlenkedett Shae továbbra is, hiszen mit tudhatott erről ő, az egyetlen beavatatlan személy, ki fontos szerepet játszik Venn életében. És ezúttal sem osztotta meg vele.

- Már bőven eleget tettem érte. Ott más hősök, más emberek harcolnak, nálam sokkal hatalmasabbak. Az én dolgom volt megállítani Xesht, az övék lesz Revan és Malak, és hidd el mester, sikerülni fog nekik.

- Hogy érted? Egyik csatát veszítjük el a másik után, a taktikai helyzet napról-napra reménytelenebb. Már Dodonna sem ábrándozik ebben ilyen végletekben – persze az ő mestere nem mondta el, hogyan is zajlott ez a háború, s miként is ért véget. Rya jól tudta, hogy nem történtek olyan drasztikus változások, melyek ezt megfordíthatnák. Így sikerrel vitte véghez a küldetését, mindent megtett, ami tőle telhetett. S ha még bele is avatkozna... *nem lehet, hogy csak rosszat tenne?*

Egy új, kiszámíthatatlan eseményt előidézve.

- Tudom, hogy győzelmet arat majd – hangzott a vitathatatlan felelet.

- De akkor is, nem zavar, hogy szinte ide vagy kötve? Úgy értem, néhány új helyre is kimehetünk, ha akarod, ahová engednek. Azonban az úrt szinte már sosem járhatod majd a kedvedre. Hát még ez sem zavar téged?

- Egyáltalán nem – rázta a fejét Rya. – Tudod, odahaza a Tatooine-on, teljesen szabad voltam. Oda mehettem és azt tehettem, amit csak akartam, és mégsem jutott több napi egy étkezésnél és egy koszos utcasaroknál. Na... az rossz volt. Utáltam minden egyes percét, de itt... akármeddig ellennék. És még mindig oda mehetek, ahová csak akarok, azon a bolygón, melyet a legtökéletesebbnek vélek. Innen nem akarnék elmenni, bármit is ajánlanak fel – ecsetelte a lány az álláspontját.

- Értem – sóhajtott fel Shae megkönnyebbülten, elvégre neki sem jelentett valami nagy terhet a szülővilágán, a családjá telke melletti élet, ahová kiskora óta visszavágyódott – bár ő oda megy, ahová akar, de megesküdtött rá, hogy a twi'lek mellett marad, így ott a helye, ahol neki. Éppen csak az aggasztotta, hogy Ryát kényelmetlenül érinti-e az eset. S még most sem sejtette, hogy mennyire nem.

Így mindeni boldog, hisz még Zaelon mester is megkapta, amit akart, és ő legszebb helyen töltheti az életét, mit valaha is elképzelhetett.

Mi ez, ha nem maga a szabadság?

Mindössze egyetlen talány maradt a lelkében, a nővére, Annie Venn esete. Innen, négyezer év távlatából nem tudhatta, hogy amit tett, az valóban megmentette-e az életét. És azt is méltán ismerte, hogy már sohasem jöhet rá ezen titokra, így nem is

hagyta, hogy pusztán ez megfektetse az élete eddigi legszebb időszakát, – melleleg, ha mégis el akarna menni: ő egy profi menekülő és rejtőzködő, s Hawk és Syrus könnyű szerrel kivihetnék – s ezért csak egy dolgot tehetett:

Hinnie kellett a megmenekülésében.